

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.250
Letna naročnina L 2.500
Letna inozemstvo L 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 33 (911)

Gorica - četrtek, 18. avgusta 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

Katoliške mladinske organizacije Indonezija brez Sukarna

Ce bi bile samo take, da bi šli zdaj sem, zdaj tja, iskali samo, kje bo zabavneje in kje bo več ugodnosti, pa nobene obveznosti, nobenega dela, potem take organizacije najbrže res ne bi bile potrebne.

Potrebne pa so take organizacije, ki imajo svoje članstvo; ki družijo krog mladih ljudi, ki isto hoče; ki bistri in pogloblja poglede in nazore o svetu in življenju; ki organizirano dela in je njeno delo idealno, predvsem v službi naše narodne manjšine.

Nekaj razlogov, zakaj so katoliške mladinske organizacije potrebne:

1. Mladina, ki dorasča, teži iz družine v družbo. Nobenim staršem ne more biti vseeno, kakšno družbo bosta imela njihov sin in hčerka. V katoliških mladinskih organizacijah mora biti ta družba poštena, dostojna, lepa in prijetna, dobra in bratska.

2. V šoli, v javnem življenju, v časopisih in revijah, v kinu, v radiu in televiziji je mnogo svobode. Je mnogo nekrščanskega in protikrščanskega duha, je mnogo protikrščanske propagande, je tudi mnogo zgodovinske potvorbe kar zadeva Cerkev in krščanstvo sploh. Poleg kateheta v šoli, poleg pridige v cerkvi je potrebna posebna skrb mladinskih katoliških organizacij, da v razgovorih in predavanjih opozarjajo in zavračajo protiversko propagando šole, ljudi in sredstev, ki se jih poslužujejo. Če ne bomo imeli katoliških takih organizacij, bo prej ali slej strupeno ozračje okužilo slovensko mladino in jo potegnilo v kalno družbo.

3. Če pravijo idejni nasprotniki naši mladini, da ni potrebno imeti mladinskih organizacij in da so lahko vsi skupaj, govore tako samo katoliški mladini. Kajti oni imajo svoje organizacije; imajo celice, kjer se gradijo komunisti in kjer določajo taktiko, ki naj jo uporabijo v razdiranju nasprotnikovih organizacij. Drugi spet imajo svoje stalne študijske tedne ali v Italiji ali na Bledu, v Bohinju in drugod, kjer prav tako določajo taktiko in predvsem, kjer ustvarjajo tako imenovane »zgrajene« fante in dekleta, ki bodo v neki organizaciji delovali in pomagali uresničiti določene cilje.

Ce imajo torej idejni nasprotniki svoje organizacije, je vsaj tako potrebno, da jih ima tudi katoliška mladina.

4. Mlade sile so velik kapital. Velik greh je, če te sile spijo, če te mlade sile ne opravljajo dela v službi naroda, posebej pri nas v službi narodnostno ogrožene manjšine. Te mlade sile lahko mnogo naredijo v organizacijah. Zato naša mladina greši in mi z njo, če je ne pritegnemo k organiziranemu delu.

Voditi mladinske organizacije ni lahko. Idejni nasprotniki imajo celo znanost o tem. Mi smo pogosto diletantji, ker vsak zase nekaj delamo, namesto da bi se pogosto sestajali in delali načrte, kako najbolje voditi katoliške mladinske organizacije.

Manjka nam vodstvenega kadra. Posvetiti bi morali temu posebno skrb.

Premisliti bi morali taktiko. Taktiko do članov (ostrina, hitra izključitev in podobno) in taktiko do drugih organizacij. Morali bi biti enotni. Ta enotnost pa se doseže lahko samo z medsebojnimi posveti. Tudi s posveti z mladino.

Organizatorji bi morali povabiti večkrat na razgovore tudi starše. Oni najbolj poznajo svoje otroke. Znal bi toliko svetovati in povedati toliko pomislekov pri našem organizacijskem delu.

Pri organizacijah je treba misliti na to da so: verske, prosvetno-kulturne, stanovske, morda sindikalne.

Vedno so bile neke razlike med njimi. Zato ne smemo obsojati kake stvari pri prosvetnih organizacijah, ki bi jo morda verska organizacija ne izvedla.

Vendar so vse katoliške. Morda bi bil minimum skupnega udejstvovanja tale:

Skupna nedeljska mladinska maša;
Skupni mladinski izleti in romanja. Tam vsaj eno predavanje, ki bi povezovalo;

Prireditve mladine za mladino;

Tabor zamejske mladine;

Skupne zabavne prireditve v dostojnem ozračju vsaj za silvestrovo in predpust. Odbori bi morali biti delavni. Če odbori šepajo, šepa vsa organizacija.

Za odbornike in za tiste člane, ki imajo večji smisel za organizacijo, so potrebni študijski dnevi, na katerih naj udeleženci skupno s predavatelji gredo do dna življenjskim vprašanjem.

V OSEM SE LOCIO KATOLISKE ORGANIZACIJE OD DRUGIH

Predvsem po svojem temeljnem izhodišču, ki je krščanstvo. Druga velika dobrina je za nas narodnost po Slomškovem načelu: vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodne omike. Zato želimo poglobljati to ljubezen in jo posredovati drugim.

Tukajšnja slovenska mladina je srečna, da živi v svobodnem svetu, ki cení osebnost človekovo svobodo, je čuvar, glasnik in zagovornik prave demokracije. Naše mladinske organizacije naj bi odpirale svojim članom široka ozorja, do katerih večina slovenske mladine, ne more. Ker so največji vrelci plemenitosti v kulturi, hočemo, naj bi vabile naše organizacije iz poplitenja današnjega sveta k duhovnim dobrinam; zato naj bi bile naše organizacije tudi veliki posredniki kulturnih dobrin svojim članom in drugim Slovincem.

Katoliške organizacije naj bi posredovale prijateljsko sožitje z italijansko mladino, s katero skupno živimo, posebno z mladimi italijanskimi katoličani, ki iščejo z nami sodelovanja. Zaradi dobrega poznanja italijanskega jezika bi mogli s prevodi v italijanščino posredovati najlepše in najboljšje iz slovenske duhovne zakladnice za italijanske katoliške revije, iz italijanske pa izbrati ustvarjalnost italijanskih katoličanov najboljšje in prevesti v slovenščino. To bi bili konkretni rezultati medsebojnega sporazumevanja.

Čeprav pravimo, da moramo imeti katoličani svoje mladinske organizacije, s tem nečemo reči, da se moramo izolirati, da nečemo imeti z nikomer ničesar skupnega. Nasprotno: hočemo do vsakega človeka z vso ljubeznivostjo in ljubeznijo. Vsakemu moramo prinesiti dobro besedo in svojo plemenito misel. A ko to pravimo, vemo, da ne moreš nečesa dati, česar nimaš. To se pravi, da moraš najprej v katoliški organizaciji nekaj prejeti, da boš potem drugemu lahko nekaj dal.

V katoliških organizacijah mora biti večja inicijativa. In večja povezanost. Povedati je treba marksističnim in sorodnim organizatorjem, ki se v trenutku nekaj spomnijo in hočejo, da pritečejo vse organizacije skupaj, da bodo izvedle načrt, ki ga je nekdo zamislil, da imajo naše organizacije svoje delo, svoje načrte, svoj delovni program. In da niso vsak trenutek pripravljene žrtvovati svojega dela in teči k drugim. Saj vemo, da je pogosto v načrtu prav razbiti in prekiniti naše delo. Malo več samostojnosti in malo več samozavesti!

Katoličani se res nimamo česa sramovati, je poudaril nekdo. Naša pot je ravna. Svojega nazora ne skrivamo in ne tajimo ter ga ne odevamo v različne nazive kot to delajo mnogi. Naša molitev je slovenska, naša pesem tudi, imamo svoje revije, veličastne procesije, mogočna skupna romanja. V nobenem pogledu ni treba imeti katoliški mladini občutka manjvrednosti.

Zato bi morale katoliške organizacije zajeti večje število mladine. V tej zvezi naj omenimo posebej dejstvo, da je na vrhu cerkvene hierarhije večših katehet, beseda, dejanje, ki odbija slovenske katoličane in Slovence sploh; mnogi istovetijo zato ta vrh z italijanstvom. S tem v zvezi je potrebno omeniti naravnost mučniško vdanost slovenskih duhovnikov in laikov-katoličanov Cerkvi, da pač ločijo človeka od veličine krščanstva. A v mnogih primerih posebno preprost človek tega ne loči.

Indonezija, ta ogromna stotimlionska država s tri tisoč otoki v Jugovzhodni Aziji dobiva čisto novo politično lice. Od nekdanje Sukarnove diktature ni ostalo veliko. Mož sam pomeni za indonezijsko politiko toliko kot klobuk za možgane. Indonezijski generali so se potem, ko so lani oktobra uspešno preprečili komunistom prevzem oblasti, naslonili na Ljudski posvetovalni kongres. Ta je Sukarno odzvel vso oblast iz rok in mu pustil samo predsedniško čast.

Razume se, da Sukarno ni rad pristal, da postane slamnati mož v indonezijski politiki, toda generali so bili nepopustljivi; imajo namreč za seboj indonezijsko mladino v mestih, ta pa bi Sukarna najraje kar spodila z oblasti. Kongres mu je že itak preklical pravico do dosmrtnega predsedništva. Zaenkrat mislijo generali, naj bi Sukarno ostal predsednik do leta 1968., ko bodo nove predsedniške in parlamentarne volitve. Tudi je Sukarno izgubil pravico, da bi vladal z dekreti. Kar jih je do sedaj objavil, bodo vsi znova pregledani in po potrebi razveljavljeni. Vsak dekret mora smiselno odgovarjati duhu ustave iz leta 1949. V bodoče Sukarno nima več moči, da bi razpustil parlament ali razpisal nove volitve.

Kar je pri tem za Sukarna najbolj grenko je dejstvo, da si je on sam izbral člane sedanjega Ljudskega posvetovalnega kongresa. Niso bili torej od ljudstva izvoljeni, temveč od njega imenovani. Upal je, da bodo voljno orodje njegove diktature. Pa se je brid-

ko zmotil. Vsi člani kongresa so potegnili z generali, Sukarno pa je ostal sam. V strahu, da ne bi zgubil predsedniškega stolčka, je pristal na vse sklepe kongresa; tako sedaj njegovi pristaši, ki jih je pa vedno manj, ne morejo trditi, da je bila generalska revolucija nekaj protizakonitega.

SPREMEMBE V ZUNANJI POLITIKI

Se temeljiteje pa so spremembe v indonezijski zunanji politiki. Sukarno je državo vedno bolj vodil v objem rdeče Kitajske. Seveda tako ravnanje Moskvi ni bilo nič všeč. Zato je bila čisto tiho, ko so generali udarili po indonezijski komunistični stranki ter jo v krvavih čistkah porinili v podzemlje. Moskvi je ljubeše, da so na oblasti antikomunisti kot komunisti kitajskega kova.

Kongres je nadalje svetoval vladi, naj se Indonezija zopet vrne v Združene narode, od koder pa pravzaprav še ni bila formalno odstavljena, ker ni glavna skupščina ZN indonezijskega izstopa, posledica Sukarnove ihte, do sedaj uradno vzela na znanje. Indonezijske delegacije se bodo vrnile tudi v vse komisije, odbore in druge organe Združenih narodov, posebno v tiste, ki bi Indoneziji lahko pomagale do novih posojil.

Kongres je tudi pozdravil idejo o sodelovanju z vsemi državami v jugovzhodni Aziji. Načeloma v kongres seveda podčrta potrebo po nevtralnemu politiki, ki trenutno najbolj odgovarja indonezijskim narodnim interesom.

Pet let Zidu sramote v Berlinu

Od poletja 1945., ko so zmagovalci razdelili Berlin v štiri cone, pa do 13. avgusta 1961., ko je kar čez noč zrastle sred Berlina zid iz cementnih blokov ter napravil iz Berlina dve mesti: zahodnega in vzhodnega, je ušlo iz komunistične Vzhodne Nemčije, ki se vsej resnici v brk imenuje »Nemška demokratična republika« tri milijone 70.000 oseb, ki so dobile nato zaposlitev na Zahodu. Številka je ogromna, saj odgovarja številu prebivalstva držav kot sta n. pr. Urugvaj ali Bolivija.

Komunistični vlastodržci so spoznali, da bi v nekaj letih, če bi se izseljevanje v istem ritmu nadaljevalo, Vzhodna Nemčija ostala brez ljudi srednje starosti, kar bi imelo katastrofalne posledice za itak ratično gospodarstvo. In tako je prišlo do sklepa: le zid proti Zapadu nas lahko še reši!

Danes loči 1381 km dolga meja Vzhodno Nemčijo od Zapadne, 17 milijonov zaslužjenih Nemcev od 58 milijonov svobodnih. 1168 km te meje je zavarovane z 2,10 m dvojno visoko žično pregrado. Ob njej je razporejenih pet sto opazovalnih stolpov in zgrajenih šest sto bunkerjev. V samem Berlinu loči pravi 2 m visoki zid iz betonskih skladov vzhodni sektor

Treba je omeniti, da nastaja zadnji čas povsem nov odnos mnogih italijanskih katoličanov do Slovencev, kar gotovo odpira nove perspektive sožitja na tem ozemlju. Potrebno bi bilo tudi za študirajočo mladino, pa tudi za druge prirejati redna predavanja o najglobljih resnicah krščanstva.

Nekateri so opozorili na to, da je treba posvetiti posebno skrb ženski mladini, še prav posebej v vaseh. Katoličani — dijaki in akademiki — pa naj med delavsko mladino prinesejo več svojega razumevanja in znanja; ustvarili naj bi še tesnejšo prijateljsko vez med seboj.

J. U.

od zahodnega, dolg je 15 km. Poleg tega loči še 130 km žičnih ovir sovjetski vzhodni sektor od ostalega teritorija vzhodne nemške države.

Odkar stoji ta zid, ki so mu na zahodu nadelj ime »Zid sramote«, je bilo ob njem ubitih 126 oseb, ki so si skušale utreti pot v svobodo, 23.600 oseb pa je kljub zidu, opazovalnim stolpom, strojniam stražarjem in policijskim psom uspelo, da so se rešili rdečega »rajaja«.

Petletnice obstoja tega zidu so se letos spomnili tako v Vzhodnem kot Zapadnem Berlinu. V Vzhodnem so oblasti pripravile mogočno vojaško parado, ki se je izvršila na aveniji »Unter der Linden«. Tajnik vzhodnonemške komunistične stranke Walter Ulbricht je poveljeval v svojem govoru nastanek tega zidu, češ da je prišilil Zahod, da je hočeš nočeš priznal obstoj dveh Nemčij in preprečil nadaljno odhajanje delovne sile na Zapad. Zahteval je tudi, naj Zahodna Nemčija poravná škodo, ki je nastala s pobegom toliko milijonov delavnih rok iz Vzhodne Nemčije ter slednji podeli dolgoročne kredite.

V Zahodnem Berlinu so petletnico »Zidu sramote« obhajali brez hrupnih prireditev. Zupan Zahodnega Berlina Albertz je v spremstvu položil vence na mesta ob zidu, kjer so zgubili življenje tisti, ki so ga hoteli prekoračiti, voditelj zahodnonemške socialno-demokratske stranke Willy Brandt pa je dejal: »Berlinski zid pomeni poraz za naše nasprotnike; toda mi se tega poraza ne veselimo. Preveč je združen s človeško bedo in z bolestjo tistih, ki so za njim ostali.«

Misijonski zdravniki

V Padovi imajo zavod, ki pripravlja zdravnike za delo v misijonskih deželah. Nedavno so podelili misijonski križ zdravniku Gilbertu Galligioni-ju, ki je 127. misijonski zdravnik, ki se je pripravil v tem zavodu.

POMIRJENJE MED

INDONEZIJO IN MALEZIJO

Zlasti pa je kongres napravil veliko uslugo vsemu indonezijskemu ljudstvu, ko je pozval vlado generala Suharta, naj se pomiri z Malezijo.

Se preden se je porodila država Malezija, ki so ji pri rojstvu botrovali Angleži ter je nastal iz samoupravnih enot Malake, mesta Singapur ter dveh ozemelj na Severnem Borneu (Sarawak in Sabah), je leta 1963. Sukarno objavil, da te države ne bo nikdar priznal, ker je plod »neokolonialistov« in ker zasleduje obkrožitev Indonezije. Zahteval je tudi, da prideta Sarawak in Sabah brez kakega plebiscita pod indonezijsko oblast, češ da sta del otoka Bornea, ki je v glavnem indonezijski.

Sukarno je skušal nato svoje grožnje tudi uresničiti. Poslal je več skupin gverilcev v džunglo na Severnem Borneu, pa je pri tem doživel popoln neuspeh. V treh letih je v tej nenapovedani vojni padlo okrog šesto oseb, Indonezija pa je zapravljala denar v vojnih akcijah, ki bi ga krvavo potrebovala za svoje, prav tako po Sukarnovi krivdi zavoženo gospodarstvo.

V četrtek 11. t. m. pa je prišlo do pomiritve med obema državama. V glavno mesto Indonezije Džakarto je prišel malezijski podpredsednik vlade Abdul Razak in podpisal mirovno pogodbo, ki je zaključila nenapovedano vojno. V pogodbi je rečeno, da bosta obe državi navezali diplomatske stike, da so sovražnosti med obema državama končane, prebivalcem Sarawaka in Sabaha pa bo dana čim prej možnost, da z glasovanjem odločijo o svoji pripadnosti malezijski federaciji.

Hudo ponižanje je bilo za Sukarna, da je moral po podpisu sprejeti malezijskega podpreds. Razaka, ki je ob tej priliki izjavil, da bodo v bodoče malezijske čete sodelovale z indonezijskimi pri odstranjanju komunističnih od delkov, ki so se bili infiltrirali vzdolž vzhodne meje Bornea ter povzročile s svojo navzočnostjo za obe državi delikatno položaj.

Malezijska vlada je odločila, da bo 12. avgust državni praznik v proslavo konca vojne z Indonezijo. Izredno vesela je tega konca tudi Velika Britanija, saj je morala vzdrževati ves čas 10.000 mož za obrambo malezijskih meja. Sedaj jih bo lahko premostila drugam, kar bo silno v prid njenemu gospodarskemu položaju. Angleški obrambni minister se je zahvalil vsem britanskim državljanom, ki so pomagali v zadnjih treh letih ohranjati mir na tem občutljivem področju. Hkrati je bilo objavljeno, da so znašale britanske izgube 114 mrtvih vojakov, 9 ujetnikov in 180 ranjenih. Civilistov je bilo ujetih 39, ranjenih pa 53. Indonezija je imela 590 mrtvih, 771 ujetih in 222 ranjenih.

Iz Washingtona so pa sporočili, da je ameriška vlada pripravljena finančno pomagati vladi generala Suharta, če se bo ta resno zavzela za ozdravljenje majavega gospodarskega položaja. Tako je Indonezija po pomiritvi z Malezijo in ukrotitvi diktatorskega Sukarna spet postala država, ki ji bodo svobodni narodi zaupali ter jo zato moralno in materialno podpirali.

S krvjo orošeni Vietnam

Bilo je leta 1618. V Nemčiji se je začela nesrečna tridesetletna vojna. V Viet-Namu, to je »Deželi na jugu«, se je izkrcal mlad jezuit o. Aleksander von Rhodes. Bil je mož silnih obzorij. Ko se je leta 1660. ustanovilo v Parizu prvo semenišče za misijonske svetne duhovnike, je dal o. Rhodes pobudo — in sicer z uspehom — naj bodi prvi namen semenišča vzgoja domačih škofov in duhovnikov. In to pred dobrimi 300 leti! Semenišče deluje še danes in blagoslov, ki je iz njega izšel, se splah ne da izmeriti.

O. Rhodes se je temeljito naučil govornice domačinov, izdal vietnamsko-portugalsko-latinski slovar, ki je izšel v Rimu, napisal slovnico in katekizem v vietnamskem jeziku ter tako postal utemeljitelj vietnamskega književnega jezika. Preprosto ljudstvo ga je vzljubilo, izobraženci ga cenijo. Spreobrnenja se kopičijo. Drugi Francižek Ksaveerij!

Trikrat ga izženejo in trikrat se vrne. Zapro ga v ječo in obsodijo na smrt, pa ji uide. Ko mora končno zapustiti deželo, zapusti tam laike, ki jih je izobrazil v šestletnih tečajih. Ko se je v Nemčiji leta 1648. končala tridesetletna vojna, je že obstajala v Vietnamu živa katoliška Cerkev z okoli 100.000 verniki. Čez pol stoletja se je število podvojilo.

IZBRUHNEJO PREGANJANJA

To, kar je sto let prej moralo prestatati delo sv. Francižka Ksaveerija na Japonskem, se je tik pred 1700 ponovilo v Vietnamu. Na stotine cerkva uničijo plameni, škofje in duhovniki so po ječah, tisoči kristjanov umro kot mučenci. Papeži Leon XIII., Pij X. in Pij XII. so mnoge od njih proglasili za

svetnike. V teku je postopek za beatifikacijo 1700 mučencev.

Toda Cerkev ni šla v podzemlje, tudi je niso zatrli kot je to bil primer na Japonskem. Vzdržala je, brez dvoma, ker je o. Rhodes vzgojil domačo duhovščino. Pregarjanje je šlo naprej, vse do leta 1800. Nato je nastopila dvajsetletna pavza, potem pa spet 70 let novih protikršćanskih izbruhov. Vse se je končalo šele leta 1886. Vsaj sto tisoč kristjanov je v tem obdobju darovalo svoje življenje za Kristusa.

Francija si je to preganjanje izbrala za povod, da je ves Vietnam zasedla in ustvarila svojo kolonijo Indokino. Toda Cerkev ni imela od te zasedbe nobene koristi, saj so se tedaj v Franciji vrstile Cerkvi sovražne masonske vlade. Francoske oblasti so ovirale misijonarje pri njih delu, zapirale misijonske šole in plenile, kot v matični državi, cerkveno imetje. Kulturni boj je nasledil krvavo preganjanje. Poleg tega pa so mnogi kolonizatorji s svojo moralno pokvarjenostjo bili domačinom v veliko pohujšanje in prav s tem zelo ovirali širjenje vere.

Kljub vsem navedenim oviram pa je Cerkev v Vietnamu znova vzcvetela. Ko se je francosko gospodarstvo končalo, je šla delo dva milijona katoličanov in katehumenov s približno 2000 domačimi duhovniki — torej na tisoč vernikov po en duhovnik — in okoli pet sto cerkva.

Potem pa je prišlo novo zlo, zlo ki je zasenčilo vse do tedaj prestanto. Zmaga nad francosko kolonialno silo leta 1954. je bila obemem, kot se je izkazalo — zmaga komunizma. Začela se je nova kalvarija vietnamskih katoličanov, ki traja še danes.

Štirje koncilski dekreti bodo v kratkem vstopili v veljavo

Prejšnji petek 12. avgusta je bil objavljen »motu proprio« sv. očeta, v katerem daje smernice za uveljavljanje štirih koncilskih dekretov in ki naj bi vstopile v veljavo 11. oktobra t. l., to je na četrto obletnico začetka 2. vatikanskega cerkvenega zbora. So to dekret o dušnopastirski službi škofov, o življenju in delu duhovnikov, o misijonski dejavnosti Cerkve ter o obnovi verskega življenja.

Nove smernice niso dokončne. Sv. oče pravi, naj jih škofje preizkusijo in svoja opazovanja nato sporočijo Sv. sedežu. Škofom je rečeno, naj svoje bodoče duhovnike vzgajajo tako, da bodo pripravljeno iti v kateri koli škofijo, kjer bo potreba največja; tudi naj poskrbijo za svoje duhovnike, da bodo imeli potrebna sredstva za vzdrževanje. Škofje naj bi si oskrbeli »svet duhovnikov«, s katerimi se bodo posvetovali v vseh važnejših zadevah. Tako škofje kot župniki naj se svojem položaju odpovedo vsaj, ko so 75 let stari, če pa razmere svetujejo, že prej. V bodoče ne bo več neodstavljenih župnikov. Nekaj novega je tudi smernica, naj v prihodnje škofje na svojih konferencah predlagajo nove škofove.

Kongres Cerkve v stiski

V Königsteinu v Nemčiji je bil prvi teden avgusta 16. kongres Cerkve v stiski. Ti kongresi so posvečeni problemu krščanstva za železno zavoso. Udeležilo se ga je 400 oseb iz 25 dežel. Osebo se je udeležil kongresa tudi kölnski nadškof kardinal Frings. Pri predavanjih so govorili o verski svobodi v luči koncilna in kako je v tem oziru v deželah za železno zavoso. Govorili so tudi o možnosti dialoga med kristjani in komunisti. Delo kongresa so spremljale liturgične slovesnosti. Pri nekaterih je prišlo do sodelovanja med katoličani, protestanti in pravoslavni.

Opazovalci katoliške Cerkve na metodističnem zasedanju v Londonu

Dve delegata katoliške Cerkve se bosta uradno udeležila kor opazovalca zasedanja svetovnega metodističnega sveta, ki se sešane vsakih pet let. Letos bo zasedanje od 18. do 26. avgusta v Londonu. Za odposiljatev dveh predstavnikov so se odločili, ki je svetovni metodistični svet po-

slal tajništvo za zedinjenje kristjanov posebno povabilo. Uradna opazovalca, ki jih je izbralo tajništvo za zedinjenje kristjanov sta: kanonik Anthony Hulme, dekan škofije Bedford v Angliji in ing. Daniel Meaney iz mesta Corpus Domini v Texasu, ki je tajnik in blagajnik narodnega sveta katoliških moč v ZDA in član severnoameriške škofovske komisije za razgovor z metodisti.

Borba zoper revščino

Kardinal Shehan je ustanovil v Baltimoru posebno komisijo za borbo proti revščini in vsaki obliki rasne diskriminacije. Vodstvo novega organizma, katerega člani je pet duhovnikov in trije laiki, je bilo zaupano patru Henry Offerju, župniku cerkve sv. Petra Klaverija.

Akcija za napis »SOS« v Franciji

V Franciji so začeli s kampanjo za razširitev napisa SOS, ki se pritrudi na avtomobil, s čemer voznik izpričuje svojo krščansko vero in želi, da mu v primeru nesreče pokličejo duhovnika. Pobuda, ki je bila zamišljena v Nemčiji pred nekaj leti, se je razširila že na številne države. Te dni so jo približali francoskim katoličanom najvišji predstavniki dveh organizmov, ki jo pospešujeta v Franciji: msgr. Rodhain, glavni tajnik francoske »Kato-liške pomoči« in predsednik moške Katoliške akcije Tardy. Med drugim sta poudarila, da kdor vozi avtomobil z omenjeno značko SOS, hoče s tem tudi poudariti, da se zaveda svoje odgovornosti v cestnem prometu in da želi spolnjevati predpise cestnega zakonika.

Pripravek nemških katoličanov za misijone

17.000 nemških katoličanov vrši trenutno misijonsko delavnost po vsem svetu. Med njimi je štirj tisoč duhovnikov redovnikov in bratov pomočnikov, 11.600 redovnic in 1400 laikov.

Tudi v Španiji zanimanje za duhovnike delavce

Škof v Málaga v Španiji, kardinal Herrera y Oriá je poslal v Lyonsko škofijo v Franciji tri svoje duhovnike, da bi od blizu opazovali delavnost duhovnikov-delavcev. Kardinal namreč proučuje možnost, da bi izvedel poizkus duhovnikov-delavcev tudi v svoji škofiji.

Misijonar p. Poderžaj piše iz Indije

MOJA LJUBLJANA

Od leta 1934 dalje je Kalkuta moja Ljubljana. Njene ceste so mi bolj znane kot svoj čas ljubljanske. Njen poulični vrvež s kravami potepinkami vred mi je v razvedrilo, ko moram po opravih bodisi peš ali na kolesu ali motorju, bodisi s tramvajem, taksijem ali v avtobusu. Tudi rikša (ko se potnik da nositi) sem včasih uporabljal, zdaj pa že leta ne, ker se mi taka zloraba človeka zdaj poniževalna in se mi zato upira.

Na kalkutskih cestah sem do sedaj že srečal indijskega podkralja, nič koliko maharadž in bramanskih svečnikov, pa tudi prelesto oblečene dame in raztrgane vlačuge, nešteto trgovcev, uradnikov in kuli-jev z ogromnimi tovari. Vsaj so mi kot dobri znanci.

Samo to me v duši skeli, če pomislim, kako daleč je še dan svetlobe, ko bodo sence nevere in verske nevednosti začele bledeti in izginjati iz duš vseh teh večinnoma simpatičnih ljudi ter tako Boga želje, pestre dežele. Pristudnite samo pesmi baulov (nekdanih verskih prosjakov v Bengaliji)! Glasi se:

Njega, ki ga ne poznam iščem. Moja duša hoče. Hodim, pa ne vem, da hodim. V temi me kliče rahel glas. Jaz pa tavam brez vida in brez misli. Vem samo, da On je. Kdo mi bo povedal, kako naj ga kličem? Ali kje ga bom našel? Njega, ki sem mu dal svoje srce...

Kalkuta je tisto mesto v Indiji, ki se je prvo dalo vplivati od zapadne kulture. Že leta 1784 so ustanovili v Kalkuti Azijsko društvo, ki je prvo uvedlo študij humanističnih in naravoslovnih ved. V začetku 18. stoletja je radža Rammoan Roy v Kalkuti sprožil gibanje za verski in družabni preporod, ki je leta 1829 omogočil prepoved sežiganja vdov in še prej žrtvovanje otrok božanski Gangi (Gangesu, ki so jih vanj metali). Leta 1872 je sledila prepoved dvoženstva, mnogoženstva in zakonske družitive otrok. Prvi učni zavod v angleščini, kar je omogočilo kasnejše politično zedinjenje Indije, je bil odprt leta 1817. Isto tako so se v Kalkuti odprla tudi vrata prvega indijskega vseučilišča leta 1857. Leta 1885 je bil ustanovljen indijski »kongres« ali kongresna stranka, ki je pod Gandijevim vplivom priborila deželi neodvisnost in ki državo še danes vladajo.

BRADATI GIZDALIN

Ko smo še otroci brali »Zamorčeka«, nam je najbolj imponiral bradati, s tropsko čelado pokriti misijonar, ki je male poganke krščeval. Zanj smo tedaj molili, zbirali znanke in stanoli, vinarje, kasneje pa pare in dinarje.

Casi se pa spreminjajo. Pred kratkim je naš škofijski »Herald« označil bradate misijonarje kot anahronizem (časovno neskladje). Izborjena Bengalka mi je pred

leti rekla: »Father (oče), pri nas samo gizardini nosijo brado!«

Tako torej! In mi smo se domišljali, da smo z bradami nekakšni sanjasijski - spokorniki. Pa res drži, da hindu redovniki nimajo brade, še več, celo glavo si brijejo kot kartuzijanci, kar »na balin«, poleg tega pa še razoglavijo vedno okrog hodijo.

Jojmene, sem se končno tudi jaz zavedel. Celih dvaintrideset let sem po Bengaliji stopical kot bradato, s čelado pokrito strašilo. Leta 1962 pa sem rekel zapik in se odločil: »Brado proč!« Res sem se obril in sedaj pravijo, da sem kar fant od fare.

PRIZNICE NA KOLESIH

Peljal sem se z avtobusom po cesti, ki gre iz nekdanje »cesarske« Kalkute v Pešavar, ob vznožju Himalaje. Voz je bil natrpan, moral sem stati. Dovolj sem imel časa za razgledovanje. Na sprednji pregraji, za katero je sedel voznik, se je blestela slika božanskega otroka Krišne, spodaj pa napis v bengalsčini: »Kjer vera, tam zmaga.«

Ko bi videli šele tovornjake, ki po cesti bejlajo kot nori, tako da jih kar po vrsti vidiš vse razbite v obcestnih jarkih ali zarite v debla dreves, kako imajo na zadnjih straneh pogosto zapisano kar lepo »pridigo« v obliki jedrnatega stavka, v prid tistemu, ki se za njim podi. Časa za premišljevanje torej več kot zadosti, kajti tovornjaki so v Indiji veliki gospodje, ki se prav neradi umaknejo ali dajo prednost drugemu.

Argentinska vlada v spopadu z univerzami

Vojaška vlada generala Onganie, je izjavil poseben odposlanec argentinske vlade Alvaro Alsogaray, bo ostala na oblasti toliko časa, dokler ne bo izvršila svojega poslanstva, to je, dosegla revolucionarne preobrazbe Argentine, včloveštvu uvedbo novega gospodarsko-socialnega sistema. Mor-da bo za to potrebnih deset let ali še več.

Med ustanove, ki so po mnenju vlade potrebne preobrazbe, so tudi argentinske univerze. Imele so tako veliko avtonomijo, da so lahko študentje na njih počeli, kar so hoteli. Zlasti so to svobodo zlorabljali komunisti. Prirejali so na njih politična zborovanja, agitrali za Castra na Kubi in podpirali začetke gverile v severnih pokrajinah Argentine. Nič od prejšnjih vlad se jim ni upal stopiti na prste, čeprav so vsi vedeli, kaj se na univerzah dogaja, kajti vsakdo se je bal očitka, da zatira kulturno dejavnost in svobodo izražanja.

Oborožene sile, ki so ponovno in ponov-

Kitajska noče miroljubne rešitve vietnamskega vprašanja

Na Kitajskem pomagajo zadnje čase Severnemu Vietnamu na poseben način: pri-rejajo zborovanja, kjer ne obsojajo samo severnoameriških »napadalcev«, temveč tudi sovjetske »revizioniste«. Govorniki trdijo, da so Sovjeti izdajalci vietnamskega ljudstva in sodelavci ameriških imperia-listov številka ena.

Kot dokaz, da je temu tako, navajajo n. pr. Gromikov obisk v Tokiu. Tam se je Gromiko ponovno rokoval s svojim japonskim kolegom Šiinom. Kitajski tisk je to rokovanje označil kot znamenje, da Sovjetska zveza podpira japonske reakcionarje in z njimi povezane Severnoamerikance.

Kitajski časopisi vedo povedati, da je bila izjava kitajskega predsednika Liu Cao Cija v podporo Vietnamu več vredna kot milijon ton bomb, ki bi jih vrgli na severnoameriške čete. Čijeva izjava da je bila več in nič manj kot duhovna atomska bomba, ki je zadela ameriške napadalce, zbegala sovražnika, pretresla zemeljsko oblo, vietnamskim borcem pa prilila novega navdih za borbo.

Kitajska je mnenja, da ženevski sporazum glede Vietnamu ne veljajo več, zato tudi ob vsaki priliki nasprotuje kateri koli pogajanju o Vietnamu. Njegov gre v prvi vrsti zato, da onemogoči Sovjetski zvezi uspeh miroljubne rešitve vietnamskega vprašanja. Ponižati Sovjetsko zvezo in jo prikazati kot severnoameriškega lakaja, to je ena glavnih silnic sedanje politike rdeče Kitajske.

no opozarjale na nevarno stanje na argentinskih univerzah, so pa sklenile tej zlorabi napraviti konec. 29. julija so objavile zakon, ki ureja nadaljne delovanje univerz. Prej je univerze vodil svet, sestavljen iz profesorjev ter zastopnikov študentov in diplomirancev, od sedaj pa je ministarstvo za vzgojo odgovorno za potek univerzitetne delavnosti. V zakonu je tudi rečeno, da se morajo akademska društva vzdržati vsake politične dejavnosti, ker bodo drugače razpuščena.

Seveda je med levičarsko usmerjenimi študenti završalo. V Buenos Airesu so priredili na raznih fakultetah vrsto izgre-dov, tako da je morala nastopiti policija in zapreti 129 študentov, ki so jih pa kasneje izpustili. Na fakulteti za arhitekturo so bili najdeni bonji za nabiranje prispevkov za komunistično partijo ter velike količine komunistične propagandne literature.

Tri univerze v notranjosti države, v Mendozji, v Bahji Blanci in v Corrientesu so novi zakon sprejele ter neovirano delajo naprej; na ostalih univerzah je pa do sedaj odstopilo 184 profesorjev z rektorji na čelu. Da se omogoči izvedba novega zakona o univerzah, je vojaška vlada uporne univerze zaprla od 1. do 16. avgusta.

Ta spopad z univerzami je imel odjek tudi v inozemstvu. V Severni Ameriki je sam zunanji minister Dean Rusk izjavil, da gre za »necivilizirane ukrepe«. Med odstopivšimi profesorji je namreč tudi eden iz ZDA.

Toda argentinska vlada mu ni ostala dolžna odgovora. Se isti večer je argentinska televizija objavila prizore iz Chikaga, kjer belci napadajo črnce, govornik pa je dejal: »Ne bi bilo bolje, če bi ZDA raje napravile red v svoji hiši namesto da vtikajo nos v tuje države? In zakaj se bolj ne pozanimava, kdo je dejansko otroval smrti predsednika Kennedyja?«

Druga svetovna vojna v številkah

Na podlagi dokumentov, kartotek in registrov nemške vojske, Wehrmacht imenovane, so bili zadnji čas objavljeni podatki o žrtvah druge svetovne vojne.

V celoti je bilo ubitih 55 milijonov 293.500 ljudi, to je več kot ima prebivalstva Italija. Samo Nemci, vključivši Avstrije, so imeli 7 milijonov 375.800 žrtev, 25 milijonov ljudi je po zadnji vojni ostalo pohabljenih.

Prva svetovna vojna je bila glede žrtev veliko bolj »človeška«: mrtvih je bilo 9 milijonov 736.897 ljudi, invalidov pa je pustila za seboj 21 milijonov sto tisoč.

Odmevi na beograjski protokol

Ljubljanski list »Delo« je pričel več pisem bralcev, ki so zmedeni glede pod-pisa protokola z Vatikanom. Ne morejo in ne morejo se znati! Toliko časa so jih komunisti učili, da je vera opij za ljudstvo, blatilji Cerkev ter preprečevali versko vzgojo mladine. Sedaj pa nenkrat tak sporazum!

Eden od bralcev iz Škofje Loke trdi, da »smo se s protokolom vrnili nazaj v staro in da protokol Jugoslaviji ne nudi nobenih koristi.« drugi pa se sprašuje, ali »pomenj podpis protokola, da smo pozabili na početje dela duhovščine med vojno.«

»Delo« je tema bralcema in vsem drugim, ki enako sprašujejo, odgovorilo: »Protokol ne pomeni odstopanja od pozicij, s katerih razvijajo socialistične sile svojo teoretično in praktično aktivnost pri graditvi socializma. Protokol ni v ničemer spremenil položaja verskih skupnosti, kakor je urejen z jugoslovansko ustavo. Pomen protokola je v tem, da bo morala v bodoče tudi katoliška Cerkev priznavati ločitev cerkve od države, pristajati na enakopravnost vseh verskih skupnosti ter kaznovati zlorabo verskih čustev v politične namene. Vatikan je moral po tolikih letih priznati Jugoslavijo kot družbeno in politično resničnost. Priznal je naš socialistični družbeni sistem. Seveda pa na noben način protokol ne pomeni opravičenj početja, ko so mnogi duhovniki med vojsko zganjali teror, ga podpirali, blagoslovljali ter odkrito ali prikrito sodelovali z okupatorjem. Ne, mi teh početij ne bomo pozabili, kakor tudi ne vloge

Vatikana v preteklosti.«

Res zanimive izjave, ki pričajo, da se v miselnosti slovenskih komunistov tudi po protokolu ni nič spremenilo. Naj jih vzamejo na znanje tisti, ki so bili nevoljni, da smo objavili dvakrat kritično razmišljanje o tem protokolu. Ni vse zlato, kar se sveti, zlasti kadar gre za pogodbe, ki jih sklepajo komunisti. Onj vedno zasledujejo le en cilj: utrditev svojih pozicij. Kdor to upošteva, ne bo nikdar doživel razočaranj od razgovorjanju z njimi.

Madžarski deportiranci v Sibiriji

Deset let že mineva od revolucije na Madžarskem, ko se je dvignil ves narod kot en mož in skušal strestj s sebe komunistični jarem. Brez dvoma bi bil uspel v svojem naporu, če ne bi bile sovjetske čete tega upora v krvi zadušile.

Bela Fabian, predsednik Zveze bivših političnih madžarskih jetnikov, ki je doživel grozoto devetih koncentracijskih taborišč od Auschwitzu do sibirskih tajg ter živj sedaj v Severni Ameriki, je pretekli teden prišel v Rim ter nosil dve poslanici na sv. očeta in predsednika Italije Saragata. V njih ju prosil, naj se zavzame pred svetovno javnostjo za usodo madžarskih deportirancev, katerih edini »zločin« je bil, da so se leta 1956 uprli nasilju. Še vedno jih 458 ječi po ječah v Budimčešti, 63.000 na jih je v taboriščih za prisilno delo v Sibiriji.

NOVICE IZ SLOVENIJE

IVAN HRIBOVSEK:

PESEM NAJ ZAPOJEM

Zločin ostane zločin

Izkopavanja na blejskem otoku

Od leta 1962 so pod vodstvom arheologa dr. Vinka Sribarja v dvajsetih mesecih aktivnega dela razkopavanja preiskali na blejskem otoku okrog tisoč kvadratnih metrov površine v različnih globinah od površine do skalnega jedra otoka. Odkrili so hiše, pletene iz protja, odlomke kamenitega orodja in lončene črepinje prazgodovinskih prebivalcev otoka. Pod južno steno sedanje cerkve so našli zidano grobnico z ostanke več ostanj, ki sodi v rimsko dobo.

Ugotovili so, da je še pred devetimi stoletji stala na otoku lesena stavba, velika približno 8x5 metrov, najbrže staroslovanška. Nadalje so odkrili, da so nekako v začetku 9. stoletja sezidali na otoku romansko kapelo z zidano podkvaso apsidno in najbrže leseno nadgradnjo ladje. Okrog te predromarske cerkvice so pokopali vsaj 124 naših prednikov. Ob okostjih so našli nakit, železne nože, stlose, ki so jih tedaj uporabljali za pisanje na ploščice, ter kameno orodje in orožje, ki je starejšega izvora.

Izkopavanja kažejo, da so za to pot postavili na istem mestu pravokotno, iz grobih kamnitih, brez malte sestavljenih blokov zgrajeno stavbo; njene ostanke so kasnejši prebivalci pomazali z ilovico. Na tej podlagi pa so kasneje briksenski škof, ki so leta 1004 zagospodovali na Bledu, postavili nekoliko večjo in bolj zgrajeno cerkvice, od katere je ostala še apside in del severnega zidu. Potem so, kot se zdi, postavili še enoladijsko romansko cerkev, ki je potem odstopila prostor triladijski romanski cerkvi, ki izvira iz 12. stoletja. Nato pa so to predelali v gotško cerkev. Kasnejša stoletja pa so dala cerkvi zopet nove oblike ter njen končni barični videz. Pod ometom prezbiterja pa so odkrili tudi srednjeveške stenske slikarstve.

Enajst doslej ugotovljenih gradbenih faz blejski otok med ne samo slovenčana, ampak tudi evropska najdišča prvega reda, saj z dokumentiranimi ostanke celotno tipično povezuje dobro poznano tisočletje kulturnega razvoja človeka na slovenskih tleh. Blejski otok je najhujša slovenska Troja, izročilo preteklosti in spomin na našega največjega umetnika.

Otok in cerkev sta sedaj še vedno v razkopanem stanju. Raziskave so končane. Nastopa veliko vprašanje, kako bodo naredili, da bosta otok in cerkev služila svojemu namenu in pričevanju o naši preteklosti na najdostojnejši način.

Vrhovni občni zbor sester Čudodelne svetinje

Na Dobrovi pri Ljubljani so imele Marijine sestre iz družbe Čudodelne svetinje 1. julija svoj občni zbor. Ta družba, ki je povsem slovenska ustanova, ima svoje posejnice v Sloveniji, na Hrvaškem, v Srbiji in v Italiji. V naši bližini delujejo v Gorici na Corso Italia 120, pa v samotnih na Kostanjevici in Sv. gori.

Sestre so si v želji, da se prilagodijo potrebam in krajevnim potrebam, spreminjale svojo redovno obleko, ki je sodobna, vendar preprosta in poklicu primerna. Sestre so sklenile, da bodo obnovile svoje prvotno poklicno delo, strežbo bolnikov in domovih, kar je nujna potreba naših ljudi.

Za vrhovno voditeljico družbe je bila izvoljena pod predsedstvom nadškofa dr. Jozefa Pogačnika s. Leonarda Antonija

Baragova skupina v Sloveniji

V našem listu smo že pisali, da je 24. julija prišla na Sv. Višarje skupina ameriških Slovencev, ki je potem nadaljevala svojo pot v Slovenijo z namenom, da obišče kraje, kjer se je rodil in deloval svetniški škof Baraga. Skupino je vodil msgr. Zryd, po starejših poljskega rodu, postulator (pospeševalec) v Baragovem svetniškem procesu. Pridružil se mu je 45 romarjev, med njimi dva Indijanca iz rodu Očipve, potomca tistih, ki jih je Baraga osebno pokristjaniil. Udeleženci romanja so jima tudi plačali pot.

Skupina se je najprej ustavila v Smarčini pri Kranju, kjer je bilo prvo Baragovo službeno mesto. Dva predmeta še danes spominjata na Barago v tej cerkvi: križ na prižnici in slika sv. Alojzija, ki jo je Baraga sam naredil. V Smarčini je romarje dočakalo in pospremlilo v cerkev nad 300 oseb. Vsaj skupaj so nato v slovensčini in angleščini zmolili molitev za Baragovo beatifikacijo.

Naslednji dan so ameriški gostje prisostvovali sv. maši pri oltarju sv. Rešnjega Telesa v ljubljanski stolnici. Pri tem oltarju je namreč Baraga leta 1824 opravil svojo prvo sv. mašo. Romarjem je maševal sam ljubljanski nadškof.

Amerikanci so nato obiskali še rojstni kraj Baraga Malo vas pri Dobruhi, Trebnje in Metliko, od koder je Baraga po mnogih bridkosti odšel v Severno Ameriko. Msgr. Zryd je bil z uspehom romanja zelo zadovoljen in je obljubil, da bo zopet prišel in še s številnejšim spremstvom.

Ne več gospe

Glavno vodstvo kongregacije angleških dam je sklenilo, da se bodo vse redovnice poslej imenovalle samo sestre in ne več gospe in da bo vsaka lahko na leto en teden dni preživela pri sorodnikih.

Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu je kot svoje šestdeseto izdaje poslala v svet zbirko pesmi doslej skoro nepoznanega slovenskega literata Ivana Hribovskega. Kot gorenski domobranec je po koncu zmagovite komunistične revolucije v Sloveniji doživel vrnitev iz Vetrinje na Koroškem, bil zaprt v šentviški kapeli in od tam zginil neznanokam. Nihče ne ve za njegov grob. Kakor Balantič spada v vrsto tistih tragično umrlih slovenskih pesnikov, ki niso doživeli 25. leta življenja. Umrli je star komaj 22 let.

Kljub svoji mladosti pa je zapustil za seboj lepo število pesmi, ki jih je dr. Tine Debeljak uredil in tako omogočil, da so zagledale beli dan. Ze v Škofovih zavodih v St. Vidu je začel Hribovšek pisati v zavodske Domače vaje; kasneje je našel pot v Kocbekovo »Dejanje«. Razpad Jugoslavije ga je kot Slovence z Gorenjske vodil v Beljak in kasneje na Dunaj. Studiral je klasične jezike in antično kulturo. Leta 1944. se je pridružil gorenskim domobrancem.

Gotovo je, da je leta 1939. Hribovšek že imel urejeno rokopisno zbirko pesmi, ki jih je naslovljal »Pesmice«. Napisal jih je kot peto in šestoselec, star 16 let. Ta zbirka se je ohranila.

Ohranila pa se je tudi druga rokopisna zbirka z naslovom »Psmi Marijana Gostiše, maj 1944«. Nastale so te pesmi v letu 1940. po izstopu iz Škofovih zavodov pa do vstopa v domobranstvo. Spričo trpljenja in usode svojega naroda, njegove tragične neudeležbe v borbi zanj, obupa in zavesti dolžnosti do nje se je odločil da

»od te ure iškal bom svobodo in mir, hrepenel, trepetal, omedleval in pel in točil sovražnikom svojo kri. Nem strnim v prelom svetov, rad bi ljubil, ljubil, ljubil, rad zgradil bi svet sj nov!«

»Dolžnost pa mu je bila vzvišena nad vse naravne in čustvene vezi. Ko jo je spoznal, ji je ostal zvest.« piše o njem njegov kurat p. Fortunat Zoman OFM. In ta dolžnost v prelomu časa ga je notranje prisilila v akcijo na strani — domobramstva, protirevolucije.

Tudi v Hribovskega je živela zavest nasilne smrti in neznanega groba. Zato je tako silno in njem kričala želja po izpovedi v pesmi, da je rotil bogove same, naj mu ne odtegnajo te notranje nujnosti.

»Pesem naj zapojem!« vzklika v pesmi z naslovom »Paladi«. To je odločna in brezkompromisna izpoved umetnika, ki je poslušen ustvarjalnemu ukazu v sebi, pa čeprav ga bodo zaradi te nepokorščine bogovi prekleli. Tudi za ceno prekletstva mora ustvarjati predmete po svoji podobi ter peti sebi in iz sebe svojo melodijo: »Potlej mirno me za vek prekolni! Za trenutek bil sem kakor bog, za trenutek v sebi sklenjen krog!«

Dvajset let je Hribovskega pesem ležala v »nestrohnem sruču« že razpadlega telesa med koreninami dreves in čakala na odrešenje Paladinega prekletstva. Toda zdaj, ko jo je po zaslugi dr. Tineta Debeljaka in založnice Slovenske kulturne akcije izpel, čutimo njegovo zmagoslavje, višek resničnega od mrtvih vstalega: »Boj nad življenjem dobljen je!«

Pesniška zbirka »Pesem naj zapojem« vsebuje 67 Hribovskih pesmi. Knjiga ima 136 strani. Uvod in komentar je napisal dr. Debeljak, lesoreze pa je naredil in knjigo opremil Jure Vombegar. Broširana stane 1100 lir, vezana pa 1300.

— ej

Veliki šmaren v Italiji

V času od 12. do 16. avgusta je letos izgubilo na italijanskih cestah življenje 41 oseb. Več kot polovica je umrla kot žrtev prenege vožnje. Ranjenih je bilo 1353 ljudi, cestnih prekrškov storjenih 101.203, 81 vozniških dovoljenj odvzetih. Preko 30 milijonov vozil je v omenjenem času krožilo po cestah. Za red na cestah je skrbelo 28.000 policijskih agentov.

Z ozirom na lansko leto se je položaj na cestah zboljšal, saj je bilo lani ubitih nad sto oseb, ranjenih pa preko 1500. Pač pa je letošnji Veliki šmarer dodal k smrtnim primerom na cesti devetnajst smrti, ki jih je povzročila nevihta, katera se je v severni Italiji razbesnela na praznik popoldne in proti večeru. Enajst ljudi je ubila strela, osem oseb pa se je utopilo.

Omenjena nevihta je nastopila z izredno močjo in napravila tudi dosti materialne škode. Marsikje je prekinila železniški promet ter povzročila s plazovi, ki so zaprli ceste, motnje v cestnem prometu. Na Južnem Tirolskem se je v višini 1500 metrov pokazal sneg, temperatura pa je ponekod zdrsnila tudi na nič stopinj.

V Franciji pa so imeli od petka 12. avgusta do ponedeljka 15. avgusta veliko večjo smrtno košnjo kot v Italiji. Na cestah je izgubilo življenje 144 oseb, 3915 pa jih je bilo ranjenih. Iz ostalih držav Zahodne Evrope do sedaj še ni točnih števil, kako so potekali praznični dnevi.

Kar se tiče gibanja turistov, se letos zlasti Španija ponaša z izredno velikim turističnim dotokom. 12. avgusta so registrirali enajsti milijonski vstop v to državo. Prav veliko turistov je opaziti letos tudi na Švedskem. Ugotovili so jih že

nad 2 milijona. Prav tako sta zelo obiskovana London in Atene. Povsod so Nemci iz Zahodne nemške republike tisti, ki imajo prvenstvo v obisku tujih držav. Postali so nomadi 20. stoletja.

Ljubljanski nadškof odhaja v ZDA

24. avgusta bo odpotoval v Združene države Severne Amerike ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik. Najprej se bo ustavil v mestu Marquette, kjer je pokopan svetniški škof Baraga in kjer se bo udeležil »Baragovih dni«, ki bodo združeni z zlato mašo tamošnjega škofa. Ob tej priliki bo tudi govora o pospešitvi postopka Baragove beatifikacije.

Ljubljanski nadpastir bo nato obiskal še nekatere večje naselbine slovenskih izseljencev v ZDA in v Kanadi. Tam bo v mestu Toronto tudi birmal otroke slovenskih naseljencev. Njegov povratek v Slovenijo je določen za prve dni oktobra.

Občni zbor Družbe sv. Detinstva

V Parizu je imela občni zbor papeška misijonska družba sv. Detinstva. Na občnem zboru so pregledali delo in določili bodoče naloge. V letu 1965-66 je družba zbrala 5 milijard 150 milijonov lir. Zbirka se je povečala za 226 milijonov lir. Družba je prejela 1252 prošenj za pomoč iz vseh delov sveta. Član upravnega sveta družbe je bil tudi znanj zgodovinar Daniel Rops, ki je lani umrl.

Z letošnjega taborjenja goriških skavtov v Zajzeri: sv. maša sredi božje narave; spodaj: jutranji pregled šotorov

toda njegovi živci so izčrpani in tako dirka mrzel in čemeran mimo nekaj cerkv. Na tihniku še čuti ostro bolečino bolečnega prijema in ta bolečina ga žene dalje, dokler ne pride pregnan do Wolveste in se obu in oblečen ne vrže na posteljo, nem za Greetina vprašanja in nem za njen strah, ki ne razume, kaj mu je.

Naslednjega dne ob šestih — Greeta je bila šla k polnočnici, zakaj izmenjavati se morata — gre Jon, zarit v svoj zavilnjeni ovrtnik, v samostansko cerkev na Ribjem trgu. Cerkev je nabit polna. Mokrotnomrzel zrak dela cerkev neudobno, toda plamenj sveč in kadilo dajejo svojo toploto vsakomur, ki mu je je treba. In Jonu je treba gorkote. Petje gre mimo njega, pojo »Adeste« pa »Minuit chrétiens« (čemu nekaj spet to francosko česnanje?). Mali zbor na koru ima mnogo dobre volje — kakopak — toda Ribji trg ne daje posebnih pevcov... in orgle so hudo revmatične. Cerkovnik ima rdeč nos in diha po kafri in po starem žitu. In stolarka... Kako, da se domišlja Jon prav zdaj debele Nete? Ali je Bog le pripravil preprosta nebesa za ženske, ki ali niso mogle do-

biti moža ali pa jih je mož od jutra do večera pretepjal? Nebesa, ki so kakor ljudska veselica s cerkvenim shodom v avgustu. Nebesa, kjer je polno bakrenih novčičev, zaviti v srebrni papir, kjer je velik vrt s kuhinjsko zelenjavo, s sončnicami in čebulo in kjer ni nobenkrate velike žetve? Nebesa za uboge v duhu... Jon se nagne globlje nad svojo klop. Prav nežno kakor v molitvi, pomisli: tudi Marija pride v takšna nebesa. In to ga nenadoma tako pomiri, da se mu dozdeva, da postaja samostanska cerkev zlato bleščeče zavetje, in ljudstvo z Ribjega trga — prav tako bi moglo biti iz Betlehema — je nenadoma dokaj lepše in se sveti skoraj kakor zbor manjših svetnikov, ki uradno še niso bili proglašeni in so še zadovoljni z zadnjo vrstjo...

Po prvi izmed treh maš gre del ljudstva domov. Jon izrablja to priliko, da se umakne v eno izmed stranskih kapel in se tam spravi v miran kot, tik oltarja svetega Antona, ki ravno še molj glavo iznad jaslíc. Tukaj sedi na varnem, Jon. Figure v jaslicah so grozne — marsikaterega krivoverca so sežgali že za kaj manjšega! — potem pa vidi v svoji bližini klobuček, ki

trepetaje kima, in dve koščenj ročici, ki ubirata očenaš, in dvoje starih oči — oči rajne tete Lientje — je uprtil zvesto in vdano v Jezuška iz mavca. Detece nima ničesar na sebi razen srajčke, toda srajčka ima zlat rob. Tedaj pa veruje Jon tudi v dobri namen podobarja. Michelangelo bi bil za semkaj preimeniten.

Ah, Bog, si misli Jon, ko je tretje maše konec, molil nisem dosti, toda tvoje božično jutro mi je dalo miru za moje lastne štirj stene.

Greeta je medtem postavila male družinske jaslice z drevesškom, polnim volnenih kosmičev; zgoraj in spodaj je okrašeno z majhnimi svečicami. Peerken neustrudno občuduje zamorskega kralja (teden dni prežgodaj se je znašel v jaslicah) in že četrtilje je segla njegova drobna tatinska peščica po jutrovcu in ga izmaknila izza večerja v jaslicah. S svojo trofejno steče Peer v kot v sobi in obližuje ondi skrivaj črni Melhiorjev gobček. Ali misli, da je iz čokolade ali pa je to neke vrste odre-zavga češčenja — kdo bi odločil? Greeta postavi kralja nazaj na njegovo mesto. »Pazi se, fantič, slišim, da očka prihaja!« In ko je Jon na gorkem in oskrbljen

s copatami, se zvezda lahko tudi nad njihovo streho ustavi. Četveroperesna deteljica Gerritsovih poje znane pesmi, toda za Greeto je zdaj šele oznanjenje in njun tretji Betlehem pride šele čez osem mesecev.

»Jon, fant, kako moramo biti hvaležni za vso to srečo!«

»Da.« pravi Jon, »da, Greetka, to pa, to...« Toda o Marijinj nesreči ni znil še nitj besede in to meče senco na njegovo božično veselje.

Poštir prične še enkrat »iskrene pozdrave« od Phinette in Joda. Vračata se in upata, da bosta našla vse skupaj spet v redu; predvidoma bosta dospela 28. ponoči. »Čim pozneje, tem bolje.« pravi Jon, »vsaj ni treba hoditi ponju na kolodvor.«

Popoldne pozvoni Netin Lowie. »Prihajam, da bi se pomenili o poslih.« začne važno. Greeta, ki ve, da bo trimesečna plača vsak čas skopnela, ima svoj načrt. Zakaj ne bi prevzela z Jonom Netine štancunice? Jon se reži. Njegova Greeta za prodajalno mizo? Zelje in repa in sol in poper pa dama s Toutoujem in svojimi petdesetim gramj sira? Toda Greeta je trdovratna. (se nadaljuje)

Srce zmaguje

37

Jon išče specialista za živčne bolezni. Tukaj: Timmers, Koningsallee. Ga ni došel k bolniku. Tretjega: »Doktor Kraak?« Vendarle. »Ali pridete lahko brž v Robbengang? Nujen primer. Robbengang? Kaj da je? Mislim, gospod doktor...« Jon se obotavlja in požira slino — »Jaz vem; ali ne bi samj brž prišli pogledat?« Kraliks je po preiskavi napisal listek. Marijo lahko spravijo v Happersovo ustanovo. Jon bere: »Dementia praecox«. »Dementia« ga skeli v srcu.

Ko vodijo Marijo med obema bolničarjema po stopnicah dol, ima spet isti mrtvi obraz, mrtve oči. Napad je mimo, a globočino v notranjosti... Jon tistne zobe. Priden pride pred hišo, avto že odpelje. Marija se ne bo več vrnila.

GORIŠKE NOVICE

Visoko imenovanje za goriškega nadškofa

Goriški nadškof msgr. Andrej Pangrazio je prejel iz Rima pretekli teden visoko priznanje: sv. oče ga je imenoval za glavnega tajnika italijanskih škofovskih konferenc (CEI). Že prej je bil za predsednika teh konferenc imenovan kardinal Urbani iz Benetk.

Brez dvoma je to imenovanje za goriškega nadškofa veliko moradno zadoščenje: je potrdilo za njegove izredne intelektualne sposobnosti, ki jih je odkril še posebej v teku tiskovnih konferenc ob priložnosti zadnjih koncilskih zasedanj ter dokaz, da Sv. sedež njegovo delo v korist Cerkve visoko ceni.

Tudi slovenski verniki, ki smo del nje mu zaupane črede, se tega imenovanja veselimo ter gospodu nadpastirju iz srca čestitamo.

Kmalu potem imenovanju pa je bilo javljeno, da je goriški nadškof oskrbel svoji nadškofiji generalnega vikarja. Odkar je msgr. Soranzo prevzel mesto stolnega župnika, je sedež generalnega vikarja ostal nezaseden. V času odsotnosti je g. nadškofa nadomestoval kot njegov delegat msgr. Giovanni Diotato, po rodu iz Tržiča (rojen 1. 1907), spiritual v nadškofijskem semenišču ter kanonik goriškega kapitlja. Sedaj pa je postal generalni vikar z vsemi pravicami, ki mu jih ta služba podeljuje. Naj bi to službo vršil dolgo vrsto let in bil kot doslej poln razumevanja tudi za potrebe slovenskega dela škofije!

Gorica v dneh Velikega šmarna

Letošnji Veliki šmarn je prinesel tudi Gorici obilje sonca in vročine, za zaključek pa še nevihto z blisk in gromom.

V nedeljo 14. t. m. je živo srebro v toplotomeru doseglo najvišjo stopnjo v letošnjem letu: 34,1° ob 17. uri. Na sam praznik 15. avgusta je bilo »nekoliko« manj vroče: 33,7°. V torek 16. t. m. pa je temperatura znatno padla. Ob 13,30 je bilo zaznamovanih 25°.

Promet na mejnih blokih je bil seveda kar se da živahen. Finančni uradniki so se celo opovedali merjenju bencina, saj bi drugače vozila nikamor naprej ne prišla. V Italijo je vstopilo tekom treh dni (14.-16. avgust) 44.454 Italijanov ter 4554 tujecev s potnim listom, s propustnico pa 39.935 Italijanov in 3712 Jugoslovanov; v istem razdobju je Italijo zapustilo 43875 Italijanov in 4263 tujecev s potnim listom, s propustnico pa 42.072 Italijanov ter 3712 Jugoslovanov. Stevilke dokazujejo, da so Italijani naravnost navalili v Jugoslavijo. Samo preko goriškega mednarodnega prehoda jih je šlo skoro sto tisoč.

Nesreč na goriških cestah ni bilo. Zabeleženj so bile le štiri z enim samim lahko ranjenim. Cestna policija je ugotovila 471 prometnih prestopkov, 73 voznikom pa je priskočila na pomoč, ko so jim opovedala vozila.

Gorica je počivala v celoti tudi v torek 16. avgusta. V cerkvi sv. Roka je bilo praznovanje farnega patrona, ki je zajelo vso Gorico. Dan se je zaključil s slovesno večerno sv. mašo, po kateri so verniki v mimohodu poljubili svete ostanke čudodelnega svetnika.

Števerjan

V nedeljo 7. in v ponedeljek 8. avgusta je Slovensko katoliško prosvetno društvo v Števerjanu organiziralo dvodnevno romanje na Sv. Višarje in izlet na Korosko. Udeležilo se ga je lepo število števerjančev. Lepo vreme in veselo razpoloženje je pripomoglo, da je vse lepo poteklo. Posebno presenečenje je bilo za nekatere, tudi starejše, ko so prvokrat bili na Koroskem. Ogledali so si Celovec, Rož, knežji kamen in Gospo sveto. Zelo navdušeni so se vrnili v ponedeljek pozno ponoči v Števerjan s pesmijo na ustih.

V torek 9. t. m. je tvrdka CESIA iz Trsta prevzela izvršitev tretjega in zaključnega dela našega vodovoda. Isto podjetje je že izdelalo prvi del. Družbe so se udeležile štiri tvrdke: Dondj iz Roviga (ki je zgradil 2. del), Fadalti iz Sacle, Raugna iz Gradeža ter zapogovalka, ki je ponudila najprimernejši popust. Tvrdka bo položila glavno debelo cev na Oslavju ter speljala vodo v še preostale oddaljene posamezne hiše. S tem bo vodovod končno dokončan in bo vsaka števerjanska hiša imela pitno vodo. Celokupna graditev tega pomembnega dela bo stala 65 milijonov. Dolžina položenih cevi pa znaša približno

30 km. Da je moglo biti tako delo izvršeno, moramo izraziti vso našo zahvalo in priznanje tako prejšnjemu županu g. Podversiču Hermenegildu, ki je vanje vložil veliko napora ter novemu županu Stanislavu Klanjščku, ki vestno nadaljuje delo svojega prednika.

Pomoč avstrijskih katoličanov

Avstrijski katoličani so zbrali v preteklem letu približno dve milijardi lir za dobrotelne namene. Pol milijarde lir so zbrali za misijone, preostali denar so darovali za lačne po svetu in za pomoč deželam na poti razvoja.

TRŽAŠKE NOVICE

Rekorden promet turistov za Veliki šmarn

Zadnji praznični dnevi so za Trst in okolico minili brez hujših pretresljajev. Računajo, da je v nedeljo in ponedeljek krožilo po vseh njenih cestah po 350.000 vozil. Samo skozi Sestlan je šlo na praznik Marijinega Vnebovzeta 41.820 avtomobilov. Večjih nesreč ni bilo, pač pa je cestna policija zalotila kar precej nediscipliniranih vozačev ter naložila 503 globe.

Za praznike je šlo v tržaški pokrajini v obeh smereh čez mejo 207.855 ljudi, od katerih je bilo 107.750 Italijanov ter 100.105 tujecev. Med tuji so seveda kot povsod prednjačili Nemci, ni pa manjkalo tudi Avstrijcev, Francozov, Svcarjev, Angležev in Jugoslovanov.

V terek je v Trstu in okolici divjala močna burja. Njena žrtev bi skoro postali trije Angleži, ki so odpuli iz devinskega pristanišča na jadrnici, pa jo je burja kmalu prevrnila približno eno miljo proč od obale. K sreči so nesrečo z obale takoj opazili. Ne brez težav se je policijskemu čolnu posrečilo približati se brodolomcem in jih vse izčrpane rešili. Razen strahu niso utrpeli nobenih poškodb. Tudi prevrnjeno jadrnico so reševalci srečno privlekli v pristan.

Nov mednarodni obmejni prehod

Zadnje čase mednarodni obmejni prehod pri Skofijah komaj še zmaguje svoje delo. Dolge kilometre vrste vozil vsak dan pričajo, da je prenasičen. Zato pomeni veliko olajšanje za osebni promet novi mednarodni blok pri Šentjermeju (Lazaret), ki so ga odprli v sredo 10. avgusta.

Ta prehod je že od sedaj obstajal, a poslužiti so se ga mogli le lastniki propustnic. Odslej bo na razpolago vsem potnikom s kateri kolim veljavnim dokumentom. Prvi avto, ki je prečkal mejo v smeri proti Jugoslaviji, je bil Fiat 1100 tržaške registracije, za njim pa je šlo več francoskih vozil; z jugoslovanske strani sta pa bila prva dva avtomobila (Fiat 750 in Opel) s koprsko tablico.

Obmejni prehod bo odprt dan in noč, toda le za osebni promet. Tovorni promet se bo moral še naprej posluževati prehoda pri Skofijah in na Pesku pri Bazovici. Prvi dan se je z novim blokom že okoristilo 1498 domačinov in tujih turistov. Gotovo bo to število, zlasti ko bo prehod postal bolj znan, znatno naraslo.

Odmev iz tretjega tabora zamejske mladine

»Skrbelj bomo za lepoto našega jezika.« — Temu sklepu naša najtoplejša dobrodošlica. Nesimo ga v naše domove in shajališča. Pred vsem napovemo čisto vsem nepotrebnim tujkam, ki preplavljajo našo mladino in vsem nemarnim slovniškim napakam, katerim se vdajajo starejšje plasti naroda.

Tujke: borša, flaška, panin in podobno naj izginejo! Prav tako naj bi izginito nemarno pretvarjanje nenaglasenih samoglasnikov v glagolskih končnicah, na primer: sem slišu, sem rek, sem mislu. Proč s temj komarji, ki se zaletavajo v našo blagotono govorico in bi se radi vmezdili v njej.

Očka naj razloži svojim malim, brat sestrici, skavtini, da tako ne sme iti dalje. Sebi in otrokom bomo prihranili mnogo nepotrebnih zadržev, ako se bomo skrbneje posluževali književnega jezi-

14. MEDNARODNO PEVSKO TEKMOVANJE V AREZZU

V dneh od 25. do 28. avgusta se bo vršilo v Arezzu pod okriljem društva »Amici della Musica« tradicionalno tekmovanje pevskih zborov. Nastopilo bo skupno 41 zborov iz naslednjih držav: Avstrije, Češkoslovaške, Francije, Zahodne Nemčije, Velike Britanije, Grčije, Jugoslavije, Nizozemske, Madžarske, Portugalske, Španije, ZDA ter Italije. Na tem tekmovanju bosta nastopila tudi dva slovenska zbora, in sicer »Akademski zbor Tone Tomšič« iz Ljubljane ter mešanji zbor »Jacobus Gallus« iz Trsta. Posamezne kategorije obsegajo mešane in moške zборе za polifonijo, ženske zборе, folkloro ter gregorijansko petje. Žirijo sestavljajo glasbeniki: R. Baratta, A. Benedetti, Michelangeli, B. Boccia, G. Camillucci, C. Geoffray, W. S. Schmidt, C. Semini, R. Vlad, S. Zlatič.

Tekmovanje se bo zaključilo s koncertom cerkvene glasbe ter nastopom znamenitih zborov, na katerem bodo podelili nagrade.

ka, ki je najkrajša in najširša avtocesta v jezike sosednih držav.

Ce hočemo braniti svoje pravice, če hočemo doseči svoje cilje, če nočemo umreti, začnimo z geslom: Ljubim te, slovenska govorica, bolj kot žuboreči vir, bolj kot pesem, ki jo drobna ptica poje v jutranji svečani mir. Postavimo si na mizo ličen hranilček! Kdor zgreši, naj plača globo. S kolikim hudomušnim veseljem bomo potem pazili drug na drugega. — Najbolj pa se bodo veselili otroci, ko bodo ujeli ateka ali mamico na napaki in bosta morala tudi onadva dati pet ali deset lir v hranilček.

Trst je dobil avtomatično telefonsko zvezo z Milanom

O polnoči od 17. na 18. avgust je začela delovati avtomatična telefonska zveza med Trstom in Milanom. Milan ima svojo telefonsko karakteristiko (02, Trst pa 040. Za vsakih 10 sekund en impulz) bo treba plačati 15 lir.

RADIO TRST A

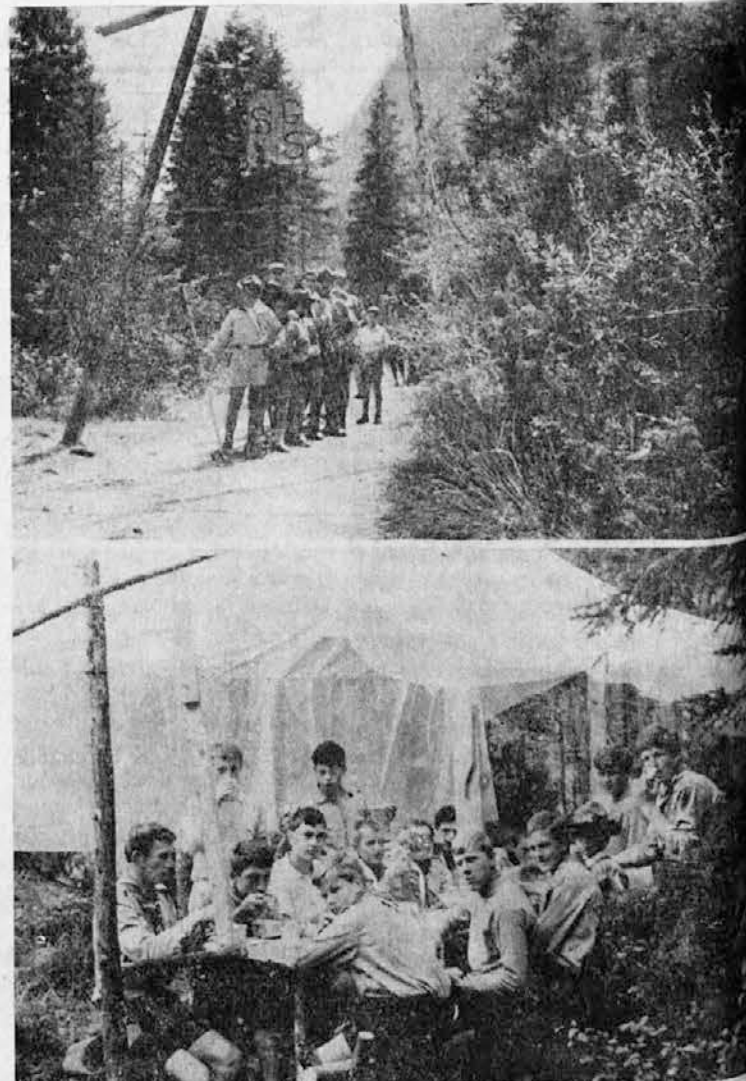
Spored za teden od 21. do 27. avgusta 1966

Nedelja: 8.30 Kmetijska oddaja. — 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Leseni lonček«, pravljica. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in nač čas. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Glasba po željah. — 15.00 Antologija popevk iz oddaje »Un disco per l'estate«. — 15.30 Ivan Pregelj: »Tolminci: (2) »Zamaknjena«, v priredbi Martina Jevnikarja. — 16.00 Ljudski plesi. — 17.00 Popoldanski ples. — 18.00 Franz Joseph Haydn: Simfonija št. 101 v d duru. — 19.15 Nedeljski vestnik. — 19.30 Italijanske počitnice. — 20.30 Zbovorske skladbe Frana Venturinjaja. — 22.00 Nedelja v športu. — 22.10 Vasilav Kučera: Drama za devet glasbil. — 22.45 Antologija jazza.

Ponedeljek: 12.15 Počitniška srečanja. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Zname melodije. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Wolfgang Amadeus Mozart: Koncert za violino in orkester v d duru, K. 218. — 18.55 Glasba za pihala. — 19.15 Iz ženskih tehnikov in revij. — 19.30 Parada orkestror. — 20.30 Ildebrando Pizzetti: »Fra Gherardo«, drama v treh dejanjih.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne: Le-lja Rehar: »Uvod vjedancu, škratov jen mor«. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Glasba po željah. — 17.20 Glasba za vaš transistor. — 18.30 Ustvarjajci moderne glasbe. — 19.15 Spoznavajmo naravo. — 19.30 Poklici v slovenski pesmi. — 21.00 Gore v slovenski literaturi: Janez Trdina: »Izlet na Gorjance«. — 21.30 Ženski polifonski komorni zbor pod vodstvom Cecilije Seghizzi. — 21.45 Paberki iz disko-teke. — 22.45 Črni cvet, jazzovska revija.

Sreda: 12.15 Turistični razgledi. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Glasba iz filmov in revij. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Antonín Dvořák: Klavirski trio v e molu, op. 90. »Dumky trio«; Ciganske pesmi, op. 55. — 19.15 Sodobne bolezni: Gianfranco Garavaglia: »Razmerje med živčnim in telesnim bolezenskim pojavom«. — 19.30 Motivji, ki so mladim

Goriški skavti odhajajo iz taborišča v Zajzeri. Po povratku jim kotne kot malokdaj doma

všec. — 20.30 Glasbene razglednice. — 21.00 Simfonični koncert orkestra RAI iz Neaplja. V odmoru (približno ob 21.30): Iz pesniških gajev: Josip Tavčar: »Dan-tejevji sodobniki«. — 22.15 Ljudska rapsodija.

Četrtek: 12.00 1866-1966: Furlanija in Italija: Giovanni Comelli: »Kulturne ustanove«. Drugi del. — 12.15 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Glasba po željah. — 17.20 Glasba za vaš transistor. — 19.00 »Zlata skrinjica«. Otroške pesmi in skladbe. — 19.40 Zbor društva »Giuseppe Verdi« iz Ronk. — 21.00 »Srečanja na podeželski postaji, radijska drama. — 21.50 Glasbena paleta. — 23.00 Madrigali Leonarda Lechnerja.

Petek: 12.15 Zena in dom. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Glasbeno potovanje. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Nove plošče resne glasbe. — 19.15 Umetnostne galerije v Italiji: Milko Bambič: »Galerija Borghese v Rimu«. — 19.30 Sodobni motivi. — 20.30 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe orkestra RAI iz Milana. — 22.00 Sindikati v moderni državi: Pietro Rescigno: (8) »Francoski in nemški sindikalizem ter pričetek sindikalizma v Italiji«. — 22.15 Harmonija zvokov in glasov.

Sobota: 12.15 Živalstvo Jadranskega morja: Tone Penko: »Zivljenje v morski mivki«. — 12.30 Za vsakogar nekaj. — 13.30 Pesmi za poletje. — 15.30 Zbor iz Rupe, ki ga vodi Zdravko Klanjšček. — 16.00 Volan, oddaja za avtomobiliste. — 16.20 Vinko Beličič: »Gnezdo«, delo priporočeno na natečaju RAI za izvirne slovenske novele 1965. — 16.40 Manuel De Fala: Noči v španskih vrtovih. — 17.20 Razkuštrane pesmi. — 18.30 Panorama ameriške folklorne: »Ameriške pesmi o junakih«. —

OBVESTILA

V Trstu bodo duhovne vaje za dekleta od nedelje 28. avgusta zvečer do četrte 1. septembra jutraj. Vršile se bodo provincialni hiši slovenskih šolskih sest. v ulici Doce 34. Vodil jih bo jezuitni pater Ivan Žužek iz Rima. Odveč bi bilo poudariti velik pomen zaprtih duhovnih vaj za duhovno preobnovo in rast vsakogar, ki želi zvesto služiti Bogu in svojemu življenju polno vsebino. Pričakovane bo vam žal!

DAROVI

Za Marijin dom v Rojanu: Seifertova mamini smrti 2.000; N. N. 1.000; družba Urbančič za obletnico mamine smrti 5.000; Amalija Zinj za obletnico smrti brata vana 5.000; N. N. 10.000; Ana Gosler za smrti sestre Karoline 5.000; N. N. 1.000; S. E. 1.000; T. P. 1.000; rojanski romani v Einsiedeln 9.000; K. in C. 5.000; A. N. 2.000; Geržina Marija 5.000; U. J. 2.000

Bog plačaj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa trgovski L 30, osmrtnice L 50, več davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Moberg
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Toplo se zahvaljujemo vsem, ki so z namj sočustvovali ob izgubi naše dragotne mame in stare mame

Marije Pintar vd. Bitežnik

Posebna zahvala č. g. župniku, moškemu pevskemu zboru, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo spremenili na njeni zadnji poti k večnemu počitku.

Zalujoči: hči Ana, sin Alojz z ženo Ano, vnuki Slavka, Danilo, France, Stefan in Vlasta ter ostali sorodniki

St. Maver, Solkan, 13. avgusta 1966

ZAHVALA

Ob težki izgubi moje edine hčerke

Fanice Fornazarič

se toplo zahvaljujem vsem, ki so z mano sočustvovali in mi lajšali težko bol, č. hč. Fanico v boleznj obiskovali in jo spremenili na njeni zadnji poti.

Gorica, 16. avgusta 1966